

**R. P. Ildephonsi Peñafiel E' Societate Jesu, Quondam In
Cusquensi Collegio Sacrae Theologiae Primarij
Antecessoris ... Theologia Scholastica Naturalis**

Peñafiel, Alonso

Lugduni, M.DC.LXXIIX.

3. Secunda ratio principalis pro nostra conclusione ponitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95892](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95892)

veniunt nisi in nomine: ergo falsa est solutio. Probat antecedens, quando aliqua significata per aliquod nomen includunt essentialiter differentias oppositas, ita ut nihil sit in illis significatis, quod illas non includat, nullo modo conveniunt nisi in nomine, sed significata per hoc nomen ens ita se habent: ergo solum conveniunt in nomine. Maior meo videri est evidens, nam ideo significata per ipsum nomen ens quatenus extenditur ad significandum ens reale, & rationis, nullo modo conveniunt, nisi in nomine, quia includunt essentialiter differentias oppositas, ita ut nihil sit in illis significatis, quod illas non includat. Minor etiam est evidens supposita sententia contraria. Nam significata per hoc nomen ens, est id, quod prædicatur de substantia, & id, quod prædicatur de accidenti; sed hæc significata includunt essentialiter differentias oppositas, ita ut nihil sit in illis significatis, quod illas non includat, ut aperte farentur adversarij. Imo ideo asserunt non posse præcindi conceptus à substantia, & accidenti, quia quidquid est in substantia essentialiter, includit perfectiorem, & quidquid est in accidenti essentialiter, includit inalicitatem; quia si in accidenti, & substantia daretur aliquid entis, quod non includeret essentialiter perfectiorem, & inalicitatem, illud posset concipi sine illis: ergo significata per hoc nomen ens, includunt essentialiter differentias essentialiter oppositas, ita ut nihil sit in illis significatis, quod non includat essentialiter huiusmodi differentias: ergo illa solum in nomine conveniunt: ergo nomen ens est æquivocum. Pater consequentia. Illud est nomen æquivocum, cuius significata solum in nomine conveniunt: sed significata nominis ens, solum in nomine conveniunt: ergo nomen ens est æquivocum.

72 Confirmatur hoc magis, licet significata alius nominis conveniant inter se, si tamen illud nomen significat illa secundum suas differentias, est nomen æquivocum; sed nomen ens significat secundum adversarios sua significata secundum suas differentias: ergo licet conveniant ipsa significata, nomen ens erit æquivocum. Minor est sententia adversariorum. Maior est evidens, nam licet significata huius nominis canis, conveniant in ratione substantiæ, nihilominus, quia per hoc nomen significantur secundum suas differentias, nomen canis est æquivocum, licet à nobis iam concipiatur convenientia illorum significatorum; ergo, &c.

SVBSECTIO III.

Secunda ratio principalis pro nostra conclusione ponitur.

73 Secundo principaliter sic argumentor; quia ens secundum se est perfectio simpliciter simplex, & modi inalicitatis, & perfecti creatæ sunt imperfectiones, aut ut melius loquar, dicunt imperfectionem; sed perfectio simpliciter simplex potest præcindi ab imperfectione: ergo ens ut sic potest præcindi à modis. Maior sic probatur quoad secundam partem, quia modi inalicitatis, & perfecti creatæ dicunt essentialem dependentiam, & limitationem, &c. sed limitatio, dependentia, &c. arguunt imperfectionem: ergo modi isti sunt imperfecti.

Maior quoad primam partem sic probatur, 74 quia ex Diuo Anselmo in *Mosologia* cap. 5. perfectio simpliciter simplex sic definitur, est melior ipsa quam non ipsa, & quam oppositum ipsius, sed ens secundum se est melius ipsum quam non ipsum, & quam oppositum ipsius. Nam melius est cuiusque rei sive sit creata, sive increata, habere essentiam, & esse, ac proinde esse ens, quam esse nihil, vel quam non esse ens formaliter, seu non habere essentiam, & esse; hoc est, esse negationem essendi: ergo ens est perfectio simpliciter simplex.

Deinde, quia omnis illa ratio, quæ formaliter reperitur in Deo sine oppositione ad aliam existentem in ipso, est perfectio simpliciter simplex, ut omnes Theologi nullo excepto docent, ut videtur est in Diuo Thoma 1. part. quest. 4. clarius in Patre Suarez *tomo 1. in 1. partem, lib. 2. de Trinitate, cap. 10. num. 4. & 7.* Idem docet Pater Vazquez *to. 1. 1. part. P. Molina 1. part. disp. 2. P. Herice, Pater Granado, & alij.* Ideo enim omnia attributa divina absoluta, ut est misericordia, iustitia, &c. sunt perfectiones simpliciter simplices, quia formaliter reperiuntur in Deo sine oppositione cum aliquo prædicato existente in Deo formaliter; e contra vero relationes divinæ non dicuntur perfectiones simpliciter simplices, quia licet non habeant imperfectionem, nihilominus tamen habent oppositionem inter se; sed ens, aut conceptus formalis est: nix reperitur formaliter in Deo: ergo est perfectio simpliciter simplex, & quod sine controversia est debet esse perfectio sine imperfectione, hoc est, nullam in suo conceptu formali, & essentiali includens. Ratio à priori debet esse, quia Deus est infinite perfectus sine ulla imperfectione: ergo non debet continere aliquod prædicatum imperfectionem involvens, alias ab illo imperfectus constitueretur; quia bonum ex integra causa, malum autem ex quocumque defectu.

Minor prima & præcipua, in qua est tota difficultas sic demonstratur, quia perfectio simpliciter simplex potest cognosci non cognita imperfectione; sed hoc modo cognosci potest præcindi: ergo perfectio simpliciter simplex potest præcindi ab imperfectione. Maior sic probatur, quia illud, quod essentialiter nec extrinsec, nec intrinsec constituitur ab aliquo, potest sine illo cognosci absolute, sed perfectio simpliciter simplex nullo modo constituitur essentialiter ab imperfectione: ergo potest cognosci sine illa. Maior est evidens, ut in confesso est apud omnes, solum enim aliqua ex illis rationibus impedit vnum cognosci sine alio; relatio enim non potest cognosci sine termino, sive prædicamentalis, sive transcendentalis sit; quia constituitur essentialiter extrinsec ab illo; ex alio capite homo non potest cognosci sine anima, quia constituitur essentialiter intrinsec ab illa; sed perfectio simpliciter simplex nullo modo constituitur ab imperfectione, quod sic probatur; quia illud, quod tanquam constitutum, vel ornamentum Dei est, non potest constitui imperfectione; quia iam in Deo daretur aliqua imperfectio; sed omnis perfectio simpliciter simplex est constitutiva, seu ornamentum Dei: ergo non constituitur imperfectione. Clarius probatur in hac perfectione, de qua loquimur, nimirum de ente secundum se. Quia ens secundum se est de essentia intrinseca Dei tanquam constitutum Dei: ergo si ens constituitur

Quaest. V. Vtrum Ens praescindatur.

151

tur essentialiter ab imperfectione, Deus etiam ab illa essentialiter constituitur. Pater haec consequentia. Ideo enim constituitur, v.g. Deus, ente, quia constituitur substantia, quae substantia constituitur etiam ab ente; hoc enim fundatur in illo principio, Dici de omni, & dici de nullo; quia quidquid est de essentia superioris constitutivum, est de essentia inferioris constitutum; sed ens constituitur essentialiter ab imperfectione: ergo Deus, qui constituitur essentialiter ab ente, constituitur essentialiter ab imperfectione; quod est falsum.

77 Declaratur hoc, quia opposita essentialiter non possunt ad invicem constitui, sed imperfectio est opposita perfectioni, quia est carentia perfectionis: ergo imperfectio non constituit essentialiter perfectionem, ens nimirum.

78 Dices, etiam connexionem essentialem impedire cognitionem unius sine alio.

79 Sed contra, quia superior ratio indifferens multis, & quae multis communicatur oppositis indifferenter, nullam habet connexionem essentialem cum illis, sed ens ut sic est ratio indifferens communis enti creato, & increato, quae habent oppositionem: ergo nullam habet connexionem cum illis secundum se. Maior sic probatur. Ideo animal nullam habet connexionem cum rationali, vel irrationali, quia est ratio communis indifferens ad utrumque tanquam ad inferius, de cuius ratione est, ut ait Aristoteles, esse extra rationem superioris essentialiter. Clarius exemplum. Ideo potentia ut sic visiva non connectitur essentialiter cum hac, & illa potentia visiva, quia est indifferens ad hanc, vel ad illam potentiam, & non est indifferens ad colorem, vel lucem ut sic; & sic habet necessariam connexionem cum colore ut sic: ergo ratio superior, quae indifferens est ad opposita, nullam habet connexionem cum illis. Et ratio a priori evidens est; quia cum ratio superior sit completa ut superior est, & sit prior inferioribus in omni ratione, nullam habet connexionem essentialem cum inferioribus, quia quod prius est, non connectitur essentialiter cum posteriori. Huius rationis manifestum est argumentum; quia ideo concipimus adaequate, & totaliter, non conceptis inferioribus, substantiam completam ut sic vivens ut sic, sine tali, vel tali substantia, &c. quia substantia ut sic, cum ut sic sit completa, & adaequata, & prior absolute inferioribus, non potest habere connexionem essentialem cum illis, quia si illam haberet, non posset concipi sine inferioribus: sed concipiuntur de facto inferiora, in sententia omnium adversariorum: ergo ipsi adversarii debent fateri non habere connexionem essentialem.

80 Sed demus, ens ut sic habere connexionem necessariam cum inferioribus imperfectis, ac per consequens non posse cognosci sine illis, nihilominus poterit absolute praescindi: quia praescisio non est absolute non posse cognosci sine alio vnum, alias genus, vel species ut genus, vel species, v.g. animal cum relatione rationis ad inferiora, adhuc sub illa relatione non posset concipi ut praescisum ab illis inferioribus, quia ut sic habet necessariam connexionem relationis cum illis, sed nihilominus ut sic praescinditur, quia adhuc universale ut universale relativum postquam habet relationem contrahitur: ergo ante contractionem praesupponetur abstractum, &

praescisum; quia impossibile est quod detur contractioni alicuius, quin praecesserit abstractio ante contractionem; sed animal sub formali relatione universalitatis est praescisum, & nihilominus relatum ut relatum dicit connexionem necessariam, quae connexio necessaria non potest dari sine illo, cum quo dicit connexionem: ergo praescisio ut praescisio potest stare cum aliquo, quod cognoscitur cum alio. Quid autem, his suppositis erit praescisio? Dico praescisionem esse cognitionem unius sine aliquo intrinsece constituyente illud, licet cognoscatur cum alio, quod non constituit intrinsece illud. Et ideo omnipotentiam Dei cognoscimus praescisam a creaturis, quia licet cognoscamus illam, & creaturas necessario, illas creaturas cognoscimus non tanquam intrinsece constituentes omnipotentiam, vel componentes aliquid vnum cum omnipotentia: ergo similiter licet ens concipiatur cum substantia, & accidenti propter necessariam connexionem, cum ipsum ens possit concipi primo tanquam quid non constitutum per accedens, & substantiam, vel tanquam aliquid non componens cum perfectate, & inalietate, potest praescindi simpliciter ab illis.

Urgetur, quia si ens includeret per se actu imperfectionem, non esset perfectio simpliciter simplex. Quia illa est perfectio simpliciter simplex, quae est pura perfectio sine admixtione imperfectionis, quia perfectio simpliciter simplex est bonum absolute: sed bonum ex integra causa, malum autem ex quocumque defectu: ergo perfectio simpliciter simplex non habet admixtam imperfectionem, & a fortiori non constituitur illa: & ideo creatura quaecumque licet habeat vitam ut sic, & sapientiam ut sic, quae sunt perfectiones, quia constituitur imperfectione dependentiae, & habet admixtam illam, non est perfectio simpliciter simplex: ergo si ens constituitur imperfectione, non erit eiusmodi perfectio.

Dices, ens ut sic non esse perfectionem simpliciter simplicem, sed abstrahere a perfectione, & imperfectione.

Sed contra, quia hoc est contra verba expressa 81 Divi Anselmi in *Prologo*, cap. 5. ubi definiens perfectionem simpliciter simplicem, his verbis illam definit: (& quidquid melius est esse, quam non esse.) Vnde pro materia definitionis posuit esse, & non esse ut sic: Sed esse, & ens sunt idem formalissime: ergo si definitio perfectionis simpliciter verificatur ut in materia, in esse ut sic: quia melius est esse, quam non esse; verificabitur etiam necessario in ente, quia ens synonymum est esse; & ens melius est quam non ens. Item, exemplum, quod posuit Divus Anselmus paulo post ad verificandam definitionem, sic se habet: Melius est esse iustum, quam non iustum, beatum, quam non beatum. Vnde posuit exemplum in iustitia ut sic, & beatitudine ut sic; quae licet sint rationes abstractae a creatis, & increatis, nihilominus, quia iustitia ut sic est melius quam non iustitia, & in se ut sic est perfectio simpliciter simplex, sed absolute melius est esse ens, quam non esse iustum ut sic, respectu cuiuscunque absolute, & est melius quam non ens: ergo absolute est perfectio simpliciter simplex. Item, quia perfectio simpliciter simplex est illa, quae absolute perfectio est sine eo quod includat imperfectionem; sed ens quatenus per vos abstrahit ab imperfectione, non includit imperfectionem; & ex alio

capite

capite est perfectio esse ens, ut supra probavimus: ergo est perfectio sine imperfectione: ergo est pura absolute, & simpliciter perfectio, sicut Angelus, quia ex una parte est spiritus, & ex alia parte nullam habet admixtam corporeitatem, est pure, simpliciter, & absolute spiritualis.

83 Dices, licet ens includat accidens, & substantiam esse perfectionem simpliciter simplicem, quia habet indifferentiam sub proportionem ad perfectionem simpliciter simplicem, & ad imperfectionem.

84 Sed contra manifeste; quia sequeretur ex hoc animal ut sic esse rationale, licet non includat rationalitatem, quia habet indifferentiam sub proportionem ad rationale, & ad brutum, quod est falsissimum; sed talis indifferentia in animali potius facit ut animal secundum se ex eo quod præcinditur à rationali, & à bruto, & ratione talis præcisionis, non includit rationale, non sit tale, sed potius si esset rationale, non esset indifferens ad brutum, quia quod indifferens alicui, non potest habere rationem oppositam illius, cui tanquam indifferens communicatur; unde homo, quia rationalis est, & habet rationalitatem oppositam bruto non habet indifferentiam ut illi communicetur, sed animal quatenus indifferens est, & ex vi suæ indifferentiæ potest communicari bruto: ergo ex vi suæ indifferentiæ non petit rationalitatem, ac proinde non petit esse secundum se aliquid ex membris, quibus potest se communicare ex vi talis indifferentiæ.

85 Tunc sic, ens per vos est indifferens ad substantiam, & accidens, ac proinde ad perfectionem simpliciter, & ad imperfectionem: ergo sicut ratione tali indifferentiæ non est accidens nec substantia, ita similiter non erit ratione talis indifferentiæ ad perfectionem simpliciter, & ad imperfectionem perfectio simpliciter, sed potius ex alio capite debet esse perfectio simpliciter, unde falsa est solutio.

86 Secundo, quia illa indifferentia sub proportionem nihil aliud est per vos nisi quod ens possit prædicari tam de accidenti, quam de substantia indifferenter, sed cum hac proportionem ut de substantia prædicetur primum, & principaliter ens, de accidenti minus principaliter, non sit, neque contingit quod ens sit una res, quæ habeat perfectionem sine imperfectionem, sed solum facit quod per unum nomen significantur Deus, & creatura; quod non est esse perfectionem simpliciter simplicem, sed potius esse duo obiecta, unum absolute perfectum, aliud imperfectum: ergo licet ens habeat indifferentiam sub proportionem ad accidens, & substantiam, non est ex vi præcisionis talis indifferentiæ perfectio simpliciter simplex.

87 Dices: ergo ens non est perfectio simpliciter simplex ullo modo, quia id, quod est indifferens ad aliquas species, non potest esse una ex illis; sed ens est indifferens ad perfectionem simpliciter simplicem: ergo non potest esse perfectio simpliciter simplex.

Ad hoc respondeo, ens, ut sic non eodem modo esse perfectionem simpliciter simplicem, ac est species, ad quam contrahitur, sed alio modo, ac proinde posse contrahi ad illam, v. g. dispositio ut sic, quia non est eodem modo dispositio ac particularis species dispositionis opposita, aut distincta ab habitu, qui est alia species, potest

contrahi ad dispositionem, quæ est species eiusdem nominis cum suo genere, in quo omnes Doctores conveniunt, sed licet ens conveniat in nomine perfectionis, nihilominus est alio modo perfectio, ac est particularis species perfectionis: ergo bene potest contrahi ad illam, & ad aliam oppositam illi, ut in exemplo dispositionis clare patet. Distinctus autem modus in hoc consistit, quod ens sit perfectio simpliciter ex eo quod excludat suum oppositum excedendo illud in perfectione; ens enim est perfectio simpliciter simplex, quia excedit non ens ut sic, & nihilum; substantia autem, quæ contrahit ens ut sic, & est perfectio magis particularis, dicitur talis, quia excedit non substantiam, & accidens ut sic, quæ sunt opposita illius. Unde cum tota ratio perfectionis simpliciter simplicis sumatur in ente, & in inferioribus illius ab oppositis, quæ sunt diversa; ita etiam diversa est ratio perfectionis simpliciter simplicis in ente, ac in inferioribus illius, quo impugnata manet, & soluta obiectio adversariorum.

Dices, ens esse perfectionem simplicem, non 88 ex eo quod totum, quod dicitur, sit perfectio, sed ex eo quod aliquid illius est tale.

89 Sed contra, quia bonum ex integra causa, malum autem ex quocumque defectu: ergo ad hoc ut sit perfectum simpliciter simplex aliquid, non debet esse per aliquam partem illius, sed per totum, quod signum ficitur illo nomine perfectionis. Quis enim dicit ens esse Deum, quia quædam pars entis est Deus? Neque quis dicit hominem esse incorruptibilem, & spiritualement, quia una pars est talis. Et ratio à priori est, quia illæ denominationes sunt perfectæ simpliciter, unde non ex aliqua parte, sed ex integritate illius tale debet nominari. Unde falsum est ens dici perfectum propter Deum, quia ens non est Deus, sed ratio, in qua vere, & realiter conveniunt Deus, & creatura, & quæ essentialiter de utroque prædicatur, hæc autem ratio, in qua conveniunt formaliter, non est Deus, nec creatura ut creatura, quia Deus, ut Deus, & creatura ut talis sic primo differunt, & in ratione entis primo, & per se, & absolute conveniunt: ergo est alia superior his; illa autem ut sic, & propter virtualiter distincta à creato, & increato, & quæ hoc nomine significatur, nimirum nomine entis. De illa igitur interrogo; an sit melior ipsa, quam non ipsa? vel non? Si prius, est perfectio simpliciter simplex ut sic, sed ut sic non est Deus, sed aliqua ratio superior Deo, & creatura, quia est indifferens & prædicatur essentialiter de utroque: ergo ens ut sic, & non propter Deum est perfectio simpliciter simplex: ergo ut sic non includit differentias, quia admisceretur imperfectione illarum. Unde non esset pura, nec simpliciter perfectio. Nec secundum potest dici; quia absolute, ut ante probavimus, melius est habere entitatem quam esse nihil, vel non habere illam, præcipue cum ratio entis sit præsuppositum essentialiter ad omnem perfectionem. Unde propter hanc rationem absolute, & simpliciter perfectio est.

90 Nec obstat dicere, illam perfectionem simpliciter simplicem non posse præcindi ab illis imperfectionibus propter transcendentiam, quia iam demonstratum manet, transcendentiam non tollere præcisionem non mutuam ex parte ipsius transcendentis: ergo nulla est solutio.

Tandem

91 Tandem efficacius argumentor contra adversarios, & suppono ens de se non esse perfectionem simpliciter simplicem, sed potius praescindere a perfectione simpliciter simplici, & ab imperfectione; nihilominus tamen non potest negari, quin ens ut sic non includat in se imperfectionem; quia alias, ut supra probatum manet, Deus essentialiter constitueretur imperfectione, quia Deus essentialiter constituitur ens; sed ens per vos dicit imperfectionem: ergo Deus constituitur illa, v. g. quia accidens constituitur inalicitate, & inalicitas dicit imperfectionem, accidens necessario dicit illam. Item, quia creatura constituitur in esse talis per dependentiam in actu primo, & dependentia in actu primo dicit imperfectionem, creatura necessario debet constitui imperfectione. Clarius: homo constituitur ab animali, sed animal dicit rationem viventis; ergo homo constituitur ratione viventis.

92 Ergo similiter, si Deus constituitur ente, & ens dicit imperfectionem, ens constituitur imperfectione; sed hoc est haeticum; ergo nullo modo ens constituens Deum dicit imperfectionem, sed potius est perfectio, quae in suo conceptu non includit ullam imperfectionem, sed potius a sua essentia excludit illam: ergo potest concipi sine illa, ut patet ex supradictis, quia quando aliquid non constituitur ab aliquo conceptu inferiori, sed potius a sua essentia, excludit illum, potest illud superius concipi sine inferiori, ut v. g. quia animal ut sic non includit in suo conceptu essentiali rationem, potest concipi sine rationali, sed ens ut sic etiam non sit perfectio simpliciter simplex, nihilominus non includit in suo conceptu essentiali imperfectionem: ergo potest concipi sine tali imperfectione, atque differentiae creatae, & inalicitates sunt imperfectiones: ergo ens potest cognosci sine illis; sed cognosci vnum sine alio, est praescindi ab illo: ergo bene potest ens praescindi a differentijs.

SVBSECTIO IV.

Tertia ratio principalis ponitur.

93 O Vato sic argumentor. Audito hoc nomine ens, ut ipsa experientia docet, mens non distrahitur ad plura, sed colligitur ac concipiendum id quod potest existere: ergo ens solum dicit id quod potest existere. Patet consequentia. Illud dicit ens actualiter, quod concipitur audito hoc nomine ens; sed audito hoc nomine ens solum concipitur, quod potest existere, vel cui non repugnat existere: ergo ens solum importat actu litem, id quod potest existere, vel cui non repugnat existere. Probatur Minor, si ens exprimeret actualiter aliud praeter id quod potest existere, vel id esset substantia, vel accidens; Deus, vel creatura, vel omnia, quae transcendit ens; sed non est maior ratio de vno, quam de alijs: ergo solum importatur id quod potest existere. Probatur minor, quia omnia illa equaliter transcendit ens; sed ideo secundum adversarios, quando concipitur ens, debent concipi inferiora illius, quia transcenduntur ab ente: ergo conceptu ente necessario debent concipi illa omnia inferiora, & omnia individua existentia a parte rei, quia omnia transcenduntur ab ente, & ad minus debent concipi omnia individua, inter quae non datur analogia, sed hoc est absurdum contra ipsam experientiam. Tum quia inferiora, quae ab ente transcenduntur, sunt pene infinita. Tum & maxime, quia multoties cognoscimus aliquid esse ens, & dubitamus, vtrum sit substantia, vel accidens: Et multoties negamus esse substantiam id quod a parte rei est substantia: ergo quando concipitur ens, non concipiuntur omnia inferiora illius.

Dices, quod quando concipitur ens, & non concipiuntur omnia inferiora, non concipitur ens adaequate.

94 Sed contra, quia tunc aliquis conceptus communis concipitur adaequate, quando de illo cum veritate potest intellectus universaliter affirmare definitionem essentialem: sed intellectus potest universaliter affirmare de ente cum veritate definitionem essentialem illius: ergo concipitur ens adaequate. Maior est evidens. Ideo cum animal concipitur adaequate secundum conceptum essentialem animalis; non conceptis inferioribus illius, quia de illo potest intellectus cum veritate universaliter affirmare definitionem essentialem illius. Ut in hac propositione: omne animal est vivens sensibile; & ratio huius est evidens, quia si intellectus non conciperet adaequate essentiam animalis, non posset cognoscere definitionem essentialem illius: ergo non posset scientificè illam praedicare de illo; quia posset dubitare, vtrum illa esset definitio essentialis animalis, vel non. Probatur Minor praecipua. Intellectus affirmat scientificè universaliter, & cum veritate quod omne ens non repugnat existere, sed definitio essentialis entis est quod non repugnat existere: ergo intellectus praedicat universaliter, & scientificè cum veritate de ente definitionem essentialem illius. Ut in hac propositione: omne ens non repugnat existere: ergo intellectus concipit adaequate conceptum essentialis entis: ergo illum potest concipere sine omnibus inferioribus. Patet consequentia, conceptus adaequatus essentialis entis est independens ab omnibus suis inferioribus: ergo potest concipi sine illis. Probatur antecedens. Tunc aliquis conceptus est independens a suis inferioribus, quando indiscriminatim potest concipi sine omnibus illis, v. g. Ideo conceptus animalis est independens ab omnibus suis inferioribus, quia indiscriminatim potest concipi, & esse sine omnibus suis inferioribus, sed conceptus entis potest concipi indiscriminatim, & esse sine omnibus suis inferioribus, quia non requirit necessario ad sui cognitionem adaequatam cognitionem alicuius inferioris in particulari determinate: ergo conceptus entis est independens ab omnibus suis inferioribus: ergo potest concipi sine omnibus illis. Patet consequentia. Ideo animal potest concipi sine omnibus suis inferioribus, quia in conceptu suo essentiali adaequato est independens ab omnibus suis inferioribus indiscriminatim. Et clarius: Ideo ens, quod est in Deo, potest adaequate, & essentialiter concipi sine personalitatibus divinis, licet illas transcendat, ut probatum est, quia est independens ab illis indiscriminatim; sed ita se habet conceptus entis respectu suorum inferiorum: ergo potest concipi sine illis: ergo & praescindi ab illis. Patet ultima consequentia. Praescindi vnum conceptum ab alio, nihil aliud est quam concipi vnum sine alio; sed ens potest concipi sine suis inferioribus: ergo potest praescindi ab illis.

V Dices;